

SUB OCROTIREA LUI DUMNEZEU

- *Duminica după Nașterea Domnului, Fuga în Egipt* -

Regele Iudeii, Irod cel Mare, vasal al Romei, și-a ocupat tronul prin uzurpare și crimă, iar principala sa grijă de-a lungul celor 33 de ani de domnie, a fost aceea de a nu și-l pierde. Bântuit de bănuiele, nu a ezitat să-șiucidă trei din cei zece fii ai săi. Auzind de la magi că Pruncul care S-a născut este de viță împărătească, a căutat să Îl omoare, de aici și anunțarea pericolului de către îngerul Domnului Dreptului Iosif. Cele trei daruri ale magilor simbolizează: aurul-regalitatea, tămăia-dumnezeirea, smirna-suferința prin Sfintele Patimi. Obsesia lui Irod că cineva îi râvnea tronul, l-a împins la crime abominabile inclusiv în propria sa familie: soția Mariamne, cumnați, și chiar unii dintre propriii lui copii: Alexandru, Aristobul, Antipater, ultimul fiind ucis, din porunca lui Irod, cu numai câteva zile înainte de crunta lui moarte. Durerea uciderii celor 14.000 de prunci nevinovați este asemănată cu durerea deportării în robie a unui întreg popor în robia babilonică (586 î.Hr.). Localitatea Rama, situată în apropiere de Betleem, este localitatea unde se află mormântul Rahelei, strămoașa triburilor Efraim și Manase, deportate în 721 î. Hr., după căderea Samariei. Rahel, în limba ebraică înseamnă oaie, mioară. Mioara este oaia care are prima fătare. Textul profetic face trimitere la Maica Domnului, cea care a dat naștere doar Mielului lui Dumnezeu, Celui care ridică păcatul lumii (Ioan 1, 29) și prin al cărei suflet a trecut sabie (Luca 2, 35). Maica Domnului, Preasfânta Născătoare de Dumnezeu și Pururea Fecioară Maria, încredințată omenirii de Însuși Fiul lui Dumnezeu (Ioan 19, 26-27), devine nădejdea noastră în nevoi și suferințe. După moartea lui Irod, îngerul Domnului i se arată din nou în vis lui Iosif, în Egipt, și-i spune să se întoarcă în Țara Sfântă. Iosif face precum i se poruncește și se întorc acasă. Dar auzind că domnește Arhelau în Iudeea, în locul lui Irod, tatăl său, Iosif s-a temut să meargă acolo (Matei 2, 22). Dar Iosif primește din nou sfat în vis spunându-i-se să se întoarcă în Galileea. Iosif, Preasfânta Maică și Pruncul Iisus au venit și au locuit în Nazaret, împlinindu-se astfel o proorocie rostită de mai mulți profeti, și care zice că Nazarinean Se va chema. Totul a fost prevestit și totul intră în ordinea planului mesianic de mântuire a lumii, dar nu predeterminat de Dumnezeu, ci condiționat de atitudinea omului. Fuga din calea primejdiei și punerea speranței în Dumnezeu, ascultarea întru răbdare și buna viețuire plină de iubire a Sfintei Familii, ne arată calea pe care și noi să pășim cu încredere. Se cuvine să credem că iubirea lui Dumnezeu întrupată în Betleem, preface lacrimile în mărgăritare cerești și iadul suferinței în paradis veșnic. Mulțumindu-l lui Dumnezeu Atotțiitorul că, în anul care a trecut, ne-a ținut, ca un Părinte bun, sub acoperământul aripilor Sale (Psalm 16, 8), Îl rugăm ca și în anul care începe, să ne aibă în paza Sa și să ne ferească de tot răul. Să ne plecăm genunchii înaintea Celui Atotputernic născut pentru noi. *Slavă lui Dumnezeu pentru toate!*

GÂNDURI DE SFÂRȘIT DE AN

Iată-ne ajunși și la sfârșitul anului 2020. Privind în urmă, parcă nici nu ne mai amintim cât de repede au trecut anii ceilalți, dar gândindu-ne la cel prezent, pare că s-a sfârșit înainte să ne dăm bine seama că a început. Ce putem constata, rezumând, este că doar primii ani ai vieții noastre mai păstrează amintiri concrete și pe care le putem situa destul de precis în cronologia vieții de până acum. Dacă, pentru cele dinafară, îmbătrânirea și uitarea sunt firești, pentru cele dinlăuntru, acordarea la ritmul și la felul de a petrece al lumii acesteia sunt pustiitoare și ofilitoare de suflet. A se lăsa dus de valul vieții și al timpului, cum și unde vor ele, unde bate vântul, înseamnă a nu mai avea un scop în viață. Și riscul cel mare care ne paște, și aceasta se vede mai ales la cei tineri, este să ne pierdem sau să nu mai avem un scop în viața pe care o petrecem pe pământ. La unii dintre contemporanii noștri, viața se și reduce doar la ce se întâmplă aici și acum. De aceea se ajunge atât de des la posomorare și la descurajare și, din acestea, se cade în depresie. Depresia, în acest context, nu este altceva decât simțământul firesc, adevărat și lucid al sufletului care poartă amprenta Celui Care l-a creat după chipul Său și l-a chemat la asemănarea cu El. Viața pe care o trăim și care se profilează în viitor, nu este cea firească și adevărată, precum și perspectiva și finalitatea pe care lumea aceasta le propun, nu sunt cele firești și adevărate. Starea de dezamăgire ce cuprinde sufletul care ajunge la această amară constatare, este orientată către perspectiva care îi corespunde ființial, spre Cel Care i-a sădit în suflet, prin facere, gustul adevărului și al fericirii, întru asemănarea cu El. Dar cum se întâmplă când se trezește omul dintr-un coșmar teribil care-l chinuia cu o veste înfricoșată și constată cu ușurare că de fapt nu era decât un coșmar, așa se preface starea de dezamăgire într-o mângâietoare bucurie și încurajare. Fiecare zi dăruită nouă de Dumnezeu și fiecare moment de cotitură din viața noastră, constituie un binecuvântat prilej de trezire din coșmarul unei vieți fără perspectivă și fără sens și de reaşezare a acesteia pe temelia pusă ei de Însuși Creatorul-Dumnezeu. Este un prilej de reorientare a vieții în perspectiva cea veșnică a unei fericiri care să nu mai depindă de mincinosul criteriu al lui „a avea”. Viața adevărată își trage seva și sensul din ceea ce Dumnezeu făcut Om - Iisus Hristos - ne-a revelat ca fiind vrednic de dorit și de iubit. Dacă, pentru hrana trupului, este firesc să se poarte grijă de pâinea cea de toate zilele, Domnul ne învață că nu numai cu pâine va trăi omul, ci cu tot Cuvântul care iese din gura lui Dumnezeu. Dumnezeu nu disprețuiește faptul de a dori să avem cele necesare

vieții, doar că ne dă chiar El soluția pentru a le dobândi, zicând: „Căutați mai întâi împărăția lui Dumnezeu și dreptatea Lui și toate acestea se vor adăuga vouă” (Matei 6, 33). Aceasta este calea fericirii și a împlinirii adevărate! Mulțumire pentru anul care se încheie! Amin.

AJUNUL BOTEZULUI DOMNULUI

- Simbolistica firelor (fuior de cânepă sau ață) puse la cruce -

În Ajunul Bobotezei, preotul merge pe la casele credincioșilor, sfințind cu crucea și stropind cu agheasma dintr-un mănunchi de busuioc. Preotul este anunțat de „mergători”, care strigă „Chiralesaaa!”, însemnând „Kirie eleison - Κύριε Ἐλέησον”, adică „Doamne miluiește”, la origine având o formulă liturgică grecească. Fuiorul (ața) care se pune în ajunul Bobotezei la crucea preotului, simbolizează cerul deschis prin arătarea Domnului la râul Iordan. Ca firele drepte ale fuiorului, este legătura dintre pământ și cer, nașterea din nou a omului „din apă și din Duh”. Mântuitorul ne-a pregătit această legătură duhovnicească prin Botezul Său. La Botezul Domnului, „închinarea Treimii S-a arătat”. Noi, creștinii ortodocși, ne botezăm în numele Sfintei Treimi, Botezul fiind o Taină a bisericii din cele șapte, prin care ne curățim de păcatul strămoșesc. Moare omul vechi din noi și se naște omul cel nou, prin împărtășirea din harul Sfântului Duh al Domnului. De aceea, nădăjduim că, prin credință și fapte bune, vom ajunge să dobândim mântuirea. Este lucrarea văzută și nevăzută a nașterii din nou a omului „din apă și din Duh”.

† † †

AGHEASMA MARE

Agheasma mare se săvârșește la Bobotează, atât în Ajun, când se sfințește apa cu care preoții botează apoi casele creștinilor, cât și în însăși ziua Bobotezei, după Sfânta Liturghie, când se sfințește apa pe care o iau creștinii acasă, pentru tot anul. Apa de la Bobotează are o putere deosebită, fiind sfințită în însăși ziua în care Mântuitorul a sfințit apele, botezându-Se în Iordan. Agheasma Mare, adică apa sfințită de la Bobotează, are o mult mai mare, putere sfințitoare și tămăduitoare decât Agheasma mică. De aceea, ea se păstrează nestrucată vreme îndelungată, rămâne tot așa de proaspătă, de curată și plăcută la gust ca și când ar fi atunci scoasă din izvor. O parte din ea se păstrează în biserică, într-un vas anume, numit și agheasmatar, și e folosită de preot la o mulțime de slujbe (ierurgii). Cu această apă sfințită se stropesc persoanele și lucrurile care trebuie exorcizate, curățite sau sfințite. Fiecare familie poate să ia din Agheasma de la Bobotează și să o păstreze într-un vas curat și la loc de cinste.

Se gustă din ea pe nemâncate și cu multă cuviință în zilele de ajunare și de post, sau în zilele de sărbători mari, după ce venim de la biserică, mai ales când nu ne împărtășim. Credincioșii beau din Agheasma mare timp de 10 (zile) zile în șir, începând din ajunul Bobotezei, până la încheierea praznicului, adică până la 14 ianuarie. Apa aceasta, având într-însa darul și puterea dumnezeiască a Sfântului Duh, a făcut multe minuni, însănătoșind bolnavi, tămăduind râni, apărând de rele și de primejdii.

† PROGRAM LITURGIC †

31 decembrie 2020 – 7 ianuarie 2021

ZIUA ORA SLUJBE ȘI ACTIVITĂȚI

Joi 31 decembrie	16:00- 18:00	Vecernie cu Litie Biserica „Sf. Vasile cel Mare” <i>La mulți ani! 2021</i>
Vineri 1 ianuarie	07:00- 11:30	Utrerenia și Sfânta Liturghie Te Deum de Anul Nou
Sâmbătă 2 ianuarie	12:00- 17:30	Ajunul Bobotezei
Duminică 3 ianuarie	07:00 11:00- 15:30	Utrerenia și Sfânta Liturghie Ajunul Bobotezei
Luni 4 ianuarie	14:00- 18:00	Ajunul Bobotezei
Miercuri 6 ianuarie	07:00- 11:30	Utrerenia și Sfânta Liturghie Sfintirea mare a apei
Joi 7 ianuarie	07:00- 11:00	Utrerenia și Sfânta Liturghie Pomenirea celor adormiți

Mulțumim tuturor credincioșilor care au fost alături de noi și au sprijinit Biserica în anul care a trecut. Ne rugăm bunului Dumnezeu, Preacuratei Maicii Sale și Sfântului Sfințit Mucenic Haralambie, să le dăruiască în anul care urmează, împlinirea cererilor cele de folos și multe bucurii duhovnicești. PAROH, Preot Ioan Alupoaiiei.

†

Daruri și laude pentru Împăratul Hristos

Nașterea Domnului nu este un fapt religios obscur, particular, nu este o amintire pioasă din istoria Bisericii, pe care am avea datoria s-o actualizăm festiv în fiecare an, ci este viziunea venirii Fiului lui Dumnezeu în această lume, a întâlnirii dintre lumea cerească și cea pământească. Venirea lui Dumnezeu și petrecerea Lui împreună cu oamenii, este pentru ca noi împreună cu Dumnezeu să petrecem, pentru ca pe omul cel vechi să-l lepădăm, și în cel nou să ne îmbrăcăm. Cândva s-a produs o ruptură prin păcat și am pierdut legătura cu Dumnezeu, am căzut din existența cea veșnică și fericită, iar acum El însuși vine în lume ca să ne restaureze. Existența este un dar natural, însă omul este destinat unei existențe veșnice împreună cu Dumnezeu, numită și existența fericită. Domnul este Cel care ne duce la această existență fericită doar dacă voim și noi. Prin libertatea noastră putem alege cum să ne folosim darul existenței, având în față două perspective. Putem opta să ne facem existența veșnic fericită sau veșnic nefericită. Sărbătorind Crăciunul, noi nu facem un gest mecanic prin care repetăm arhetipuri ancestrale, nici nu ne exersăm în arta celebrării sacralului, fapte despre care istoricii religiilor spun că sunt gesturi specifice omului religios din toate timpurile, ci ne străduim, pe temelia întrupării Cuvântului, să ne reîntoarcem la starea dintâi din care am căzut, la starea paradisiacă de dinainte de păcat. Prăznuind Nașterea Domnului, noi ne prindem de umanitatea lui Hristos și-L lăsăm să ne ridice la existența fericită, la viața veșnică, întrucât acesta este scopul pentru care El a venit pe pământ. Nașterea Domnului are în același timp o dimensiune eshatologică, întrucât prăznuim acum sfârșitul acestei forme de existență căzută și viitoarea noastră reîntoarcere în Rai, adică în sânul lui Dumnezeu, unde am fost destinați prin creație. Să simțim duhovnicește Crăciunul, până la identificarea cu personajele biblice, pentru a deveni martori și

PAROH: Preot Ioan Alupoaiiei † Telefon: 0745 497143 † Contul parohiei - BANCA TRANSILVANIA: RO81BTRLRONCRT0P90566101

✻ ✻ † La mulți ani! ✻ ✻ La mulți ani! ✻ ✻ † La mulți ani! ✻ ✻ La mulți ani! ✻ ✻ † La mulți ani! ✻ ✻ La mulți ani! ✻ ✻

